

9.den (neděle 03.08.) – Den poslední aneb návrat domů

Ráno jsme vstali poměrně brzo, i když se nám zrovna dvakrát nechtělo. Šli jsme na poslední snídani, namazali si zakázané svačiny a začali balit. Někdo bez obtíží, u jiných to naopak chvilkami vypadalo, že nikdy neodjedou. Nakonec se vše zadařilo a ani Žofka při posledním vyklánění z okna (3.patro) pro tenisky neutrpěla žádné újmy na zdraví, tak jsme se v plném počtu a s plnými taškami (zásoby na cestu, apod.) sešli v hale. Po naložení věcí do aut měl Hary krátkou řeč, při které nám všem poděkoval za přípravu i za turnaj samotný, i když z jeho řeči bylo znát, že je pro něj 3. místo trochu zklamáním. No, snad to příští rok vylepšíme... Ale všichni jsme se shodli na tom, že jsme si to perfektně užili, protože se sešla bezva parta lidí.

Cestou do Prahy panovala v autech dobrá náladička (hlavně v tom velkém), a to jak díky Básníkům, které jsme pro velký úspěch znova pouštěli, tak i díky vínku, které mezi námi kolovalo (samozřejmě kromě řidičů). Na hranicích jsme se domluvili, že ... (naší „dovolenou“) zakončíme ještě jedním společným stolováním. Navigační schopnosti auta s řidičem Beruškou a navigátorem Mikešem se opět ukázaly jako (mírně řečeno) nedostačující. Po minutě několika příjemně vyhlížejících motorestů se zahrádkou se hledání protáhlo skoro až k Praze. ☺ Nutno říci, že motorest, u kterého jsme nakonec z nouze a za silícího kručení v břiše zastavili, nebyl zrovna nejlepší volba. Všude kolem nás poletovala hejna much a ani četné mucholapky zavěšené na všech lustrech na jejich počtu nic neměnily. Třešničkou na dortu byla cibulka na bramborových knedlicích, která vypadala jako spíše jako uhlíky z toho, co pravděpodobně dříve byla cibule. Linda s Bárou si to ale nedaly líbit, jídlo reklamovaly a nakonec se dočkaly. Za zmínku stojí opravdu originální výmluva obsluhující paní: „Promiňte, já jsem po dovolený...“ ☺

U motorestu proběhla po blahopřání Žofce k jejím narozeninám první fáze loučení. Protože jsme už neplánovali žádnou zastávku, odpojila se Valerie se svou posádkou. Zbývající cesta proběhla problémů, až na jedinou situaci, kdy se Beruška rozhodla vypomoci dvěma našim spoluobčanům snědé pleti, kteří měli problémy s autem. Zabrzdila tak prudce, že Hary měl co dělat, aby zvládl situaci. Trochu jsme se o Berušku báli, ale vše dobře dopadlo. Na okraji Prahy jsme udělali přeskupení posádek, podle toho kam kdo potřeboval jet. Beruščino auto zamířilo přímo do Dejvic. Zbytek jel ještě přes Radotín, kde vystupovala Lenka s Hankou, které pospíchaly domů přebalit věci a hurá na soustředění (u Hanky nastaly menší komplikace, protože se jí výborná německá čokoláda roztekla v tašce do věcí, ale jinak pohoda...). A tak jsme se všichni dostali po super stráveném týdnu zase domů.

Slovo na závěr: **SCHMECK GUT!**

